

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto VIII.

Ljubljana, 6. februarja 1936

Štev. 5.

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta št. 29/1. Poštni predal št. 345. Račun Pošne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — Rokopisov ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo.

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. — V Italiji za vse leta 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. — Naročnino je treba plačati vnaprej. — Za odgovore je priložiti znamko.

Pokažite nam pot!

Pred seboj imam pisma več svojih mladih in starejših prijateljev, ki so mi pisali, ko so brali moje zadnje članke na tem mestu. Pisma so to ljudi, ki jih sicer ne poznam in nisem z njimi nikoli govoril, pa vendar so mi v duhu zelo blizu.

In kaj mi pišejo, me vprašate? Odgovoril vam bom, vam in njim. Vprašajo me, po kateri poti naj gredo, da bodo ušakali uspehe v življenju in da bodo prišli dalje kakor drugi. Res je sicer, da mi je vsakdo izmed teh piscev drugače zastavil svoje vprašanje, a v zvezi temu upam vsem odgovoriti s tem člankom in potem še z enim, morda celo še z več članki — v kolikor človek sploh more odgovoriti na tako težavno vprašanje.

Uspeh v življenju je vprašanje volje in izobrazbe. Ne najmanj je pa uspeh odvisen od tega, ali se more človek čemu odreči. Osebnost mislim celo, da je vprašanje življenjskega uspeha tudi vprašanje mladosti. Zakaj samo mlad človek, ki veruje v svojo bodočnost in ki se ne boji zaprek, se bo mogel v celoti posvetiti svojemu velikemu življenjskemu nadržu.

Toda preden začnem nadaljnja izvajanja, se bom ustavil ob zelo važnem vprašanju, ki mi ga je zadal mlad prijatelj v nekem pismu. Takšno je bilo njegovo vprašanje:

— Ali lahko vsak človek uspe v življenju? Ali ni v ta namen potreben denar, denar in spet denar? Pomislite gospod, da sem iz siromašne družine, da ničesar ne premorem in da se vsi v družini le s težavo pehamo skozi življenje — kako naj potem človek uspe?

Namesto odgovora na to vprašanje naj samo nekaj pripomnim. Vsi veliki ljudje, ki so v znanosti, tehniki ali kakorkoli drugače kaj velikega dosegli, dogajali pomembno odkritje itd. — vsi so prišli iz zelo majhnih razmer, bili so otroci siromašnih staršev, kakor je na primer tudi ta moj mladi prijatelj. Vsi so bili močnejši, ki niso ničesar imeli, ki niso mogli v življenju ničesar izgubiti, temveč samo pridobiti.

Na primer znameniti učenjak in bakteriolog Robert Koch je bil sin siromašne uradniške družine, ki je štela 13 otrok. Denarja ni bilo, a vendar je Koch prav tako zaslovel, kadar na primer njegov nič manj slavn kor na francoski tovariš Louis Pasteur, ki je takisto prišel iz skromne in revne družine. Avtomobilski kralj Henry Ford je sin ameriškega kmeta. Prav tako je tudi s petrolejskim kraljem Rockefellerjem, z znamenitim ameriškim učenjakom Thomasom Alvo Edisonom, z našim Teslo in Pupinom itd.

Te zgleds navajam samo zato, ker najbolje dokazujejo, da je uspeh odvisen od vsega drugega prej kakor od denarja samega. Toda niti tako daleč ni treba iti, da se o tem prepričamo. Najbrže nosite tudi vi Bačve čevlje, čevlje tistega majhnega in skromnega moža, ki je s svojo sposobnostjo in delavnostjo vzrasel iz majhnih in siromašnih razmer ter zaslovel po vsem svetu.

Toda nekoliko preveč sem se oddaljil od stvari same. Od poti, po kateri naj človek gre, če si želi uspeha v življenju.

Meni se v prvi vrsti zdi za vsakogar, kdor hoče doživeti uspeh, velevažno to, da si ta uspeh z vso svojo voljo želi. To je prvo in poglavito. Zakaj tam, kjer je želja in kjer je volja, tam mora biti tudi uspeh.

Da ne bom danes predolg, vam bom povedal samo par važnih misli.

V prvi vrsti je potrebno, da si uredite svoje življenje. Morda se vam to lahko zdi, pa ni; ko boste to dosegli, boste storili prvi in največji korak k velikemu cilju, ki ste si ga zadali.

Zapomnite si, da mora biti vaša prva misel posvečena vašemu delu, druga vaši izobrazbi, tretja pa pro- učevanju življenja ljudi, ki si jih mislite vzeti za zgled. Četrta misel naj velja razmišljanju o vas samih in stvarni kritiki vaših napak, ki jih najbrže do danes niste opazili, ker ste se premalo bavili sami s seboj.

O drugih točkah bom pa izpregovoril v eni izmed prihodnjih števil.

Haka

Razgled po svetu

Nov veter iz Londona

Nemci in Japonci bodo zvarili proti sebi novo trojno antanto med Anglijo Francijo in Rusijo. — Zgodovinski dogodki po kraljevem pogrebu

Ljubljana, 3. febr.

Komaj so položili Jurija V. k večnemu počitku, se je v angleški prestolnici že začelo novo politično življenje. Kralj Edvard VIII. je koj po zasedbi prestola razglasil, da se vzlic dvornemu žalovanju lahko vrše vse prireditve človekoljubnega in za gospodarstvo važnega značaja, češ da ne gre, da bi v sedanjih hudih časih že tako dovolj prizadeto gospodarstvo zaradi kraljeve smrti še bolj trpelo.

Edvard VIII. sam se je v prenesenem pomenu prvi ravnal po tem geslu: že prvi dan po pogrebu je začel sprejemati tuje kneze in diplomate; ne zgolj iz vljudnosti. Med temi sprejemi je bil nedvomno najvažnejši sprejem sovjetskega komisarja za zunanje zadeve Litvinova.

Angleži in Rusi se vse od izbruha sovjetske revolucije ne razumejo prav. Po eni strani v Londonu ne morejo pozabiti grozodejstev boljševiške revolucije in umora carja, še huje pa zamerijo moskovski vladi njeno prodiranje v angleško interesno območje. Rusi so bili tisti, ki so se na tistem najbolj veselili indijskih homatij; saj so bile voda na njihov mlin. Potlej sta jih zanimala Afganistan in Perzija — drugi dve za Anglijo občutljivi točki. Le v eni točki sta se britanski lev in sovjetski medved srečala na isti strani barikade: v strahu pred Japonci.

Kakšnih štirinajst dni je šele, kar je v Londonu propadla pomorska razorožitvena konferenca. Torpedirali so jo Japonci. Sicer je bilo to vnaprej pričakovati, vendar so Angleži do poslednjega trenutka upali, da bodo Japonci vsaj malo odnehali. Ti upi so jih prevarili. Tedaj so spoznali, da pojde na Daljnem vzhodu prej ali slej na nož. To se pravi: Indija je v nevarnosti, Avstralija takisto. Z Indijo pa stoji in pada vse-mogočnost angleškega imperija.

Po drugi strani pa tudi Nemčija, stari tekmeec Velike Britanije na morju, spet vstaja, skoraj mogočnejša in močnejša kakor pred vojno. Angleži sami so jo bili pomagali oborožiti, v strahu pred premočno Francijo — zdaj šele vidijo, da je bil njihov takratni račun na slabih nogah, zdaj ko se storjeno ne da več popraviti.

In naposled je še tretja kočljiva točka: Sredozemlje. Tu hoče Italija zrasti Angležem čez glavo.

Vsem tem nevarnostim Angleži sami niso kos. Italijo bi se kako ukrotili v zavezništvu s Francozi; zato so tako pritiskali na Lavala, da je naposled hočeš nočeš pri-

stal na njihovo sankcijsko tezo. A kdo bo Nemce ukrotil? Kdo Japonce? Združene države bi za- stran Japoncev sicer prišle v poštev, a kaj, ko se Amerika toli krčevito otepa sleherne, še tako neznatne obveznosti! Vrh tega bi bila ameriška pomoč sicer zelo dobro došla, a vendarle premajhna še za Japonsko samo.

Angleži so tedaj spoznali, da potrebujejo drugega zaveznika, zanesljivejšega; takšnega, da bi šel zanje tudi po kostanj v žerjavico,

novi kralj Edvard. Kaj to pomeni, bo razumel čitatelj šele tedaj, če se spomni, da niso sovjetski diplomati nikoli mogli priti do kralja Jurija V.: kraljevska palača jim je bila dobesedno zaprta.

Kaj sta govorila Eden in Litvinov, ni prišlo na dan. A uganiti ni težko. Govorila sta o tem, kar je danes i Angležem i Rusom najbolj pri srcu: o Nemčiji in Japon- ski. In da sta se sporazumela, vsaj v načelu, tudi ni težko uganiti. Že komuniqueji dajo to slutiti. Vrh tega nalagajo gori po-

Nemški bojovníki v Londonu

Pred nekaj tedni so šli bivši angleški bojovníki obiskat svoje nemške tova- riše, nekdanje sovražnike. Te dni so Nemci vrnili Angležem obisk. Naša slika kaže nemško delegacijo, ko gre pred spomenik angleškemu nezna- nemu vojaku, da položi venec predenj.

če ne bi drugače kazalo — ker bi v lastno korist moral to tvegati. In ta zaveznik bi bila Rusija.

Od tega spoznanja pa Angleži niso takoj prešli k dejanju. Ker ni bilo primerne priložnosti za to.

Ta priložnost se je po golem naključju ponudila ob kraljevi smrti. K pogrebu so prišli skoraj vsi odločilni državniki iz skoraj vseh evropskih držav. Med njimi tudi Litvinov.

Sovjetskega komisarja za zunan- nje zadeve je sprejel najprej an- gleški zunanji minister Eden. Že to je bila za Evropo precejšnja senzacija. Eden ga je sprejel v drugo in ga povrh še povabil na kosilo. In potem ga je sprejel še

pisane okoliščine nujnost tega spo- razuma.

Danes sta stoletna sovražnika — Anglija in Rusija — pod silo razmer postala politična prijatelja; če še nista docela, pa še bosta. Da se v srcu ne ljubita, v tem primeru ni v škodo prijateljstvu; v politiki je včasih umska ljube- zen več vredna od srčne.

Zakaj moramo pozdraviti to no- vo zvezo, spočeto nad svežim gro- bom prvega windsorskega kralja? Zato ker je (ali bo) sklenjena v korist miru, ker se »tolikšna anti- poda kakor London in Moskva lahko zvežeta le v vzajemnem obrambo, a ne v vzajemen napad; ker lahko miru le koristita, ne moreta ga pa ogražati.« (»Prager Tagblatt«.) Zato ker se bodo tisti, ki bi morda drugače pri prvi priložnosti udarili, vendarle dobro premislili — kakor se na žalost leta 1914. niso.

Nepričakovana smrt generala Kondilisa

Na Grškem so srečno opravili volitve in so bili ravno sredi vne- tega ugibanja, kdo bo sestavil no- vo vlado in kakšno, ko je na le- pem udarila v svet novica: general Kondilis je mrtev.

Novica se je zdela tako never- jetna, da je le naravno, če so ljudje začeli šepetati o zastrupitvi in o političnem umoru. Pokazalo se je pa, da so ugrabci v zmoti: Kondilis je zadela kap. Tako so ugotovili zdravniki po raztelesenju. Pokojnik je zadnja leta naporno delal in si ni nikdar privoščil počitka, razen tega je bil tudi nadušljiv, zato je tako nagla smrt tem razumljivejša.

S Kondilisom je legel v grob ve- lik domoljub, hkratu pa tudi ve- lik revolucionar. Njegova smrt je udarec za Grčijo, morda pa tudi blagoslov: po pokojnikovi zaslugi je Grčija postala spet monarhija,

manj je pa njegova zasluga, da je notranja politika kraljevine za- plula v mirnejši in stalnejši tok, ki si prav nič ne želi novih pre- kucij. A baš pokojni general bi bil zmožen vprizoriti čez noč kak-šno novo presenečenje.

S Kondilisovo smrtjo je usoda sama izločila iz grške notranje- politične enačbe glavno neznamko. Kralj bo zato imel znatno lažjo nalogo.

Habsburžani niso aktualni

Avstrijski podkancelar knez Starhemberg je mislil, da bo na- zaj gredečo s pogreba angleškega kralja tako mimo grede prinesel na Dunaj podpisano dovoljenje, da se sme Avstrija ob prvi priložnosti oklicati za habsburško monarhijo; takšna je namreč srčna želja se- danje avstrijske vlade, da bo laže kos domačim hitlerjevcem.

Toda Starhembergu so v Londo- nu in Parizu povedali, da je seda- nje ozračje v Evropi vendarle ma- lo preveč napeto in da je na pre- bitek dosti nujnejših še neureje- nih vprašanj. Zato pač še ne kaže Habsburge postavljati na dnevni red.

Na Francoskem bo do volitev mir

Nova Sarrautova vlada je srečno prebrodila prvo nevarnost: glasova- vanje v poslanski zbornici ji je da- lo lepo večino, in vse kaže da bo za zdaj na Francoskem nekaj časa brez krize šlo — vsaj do volitev.

Ob sedanjih krizi so kronisti izra- čunali, da je predsednik republike Albert Lebrun doživel v 4 letih svojega dosedanjega prezidentova- nja že 10 vlad (sedanja je enajsta) in da je vsaka vlada živela po- vprečno le 134 dni. Daljše življenje tudi Sarrautove ne čaka, ker bodo medtem že volitve.

3letnica nove Nemčije

Ob koncu januarja so Nemci sve- čano proslavili 3letnico obstoja na- rodnosocialističnega rajha. Po čud- nem naključju so se baš za te slav- nostne dni razširili glasovi, da je kancelar in fuhrer Hitler bolan in da misli na nasledstvo v stranki. Pravijo, da ima neke nevšečnosti z glasilkami v grlu, vendar baje ni nevarno.

V Abesiniji.

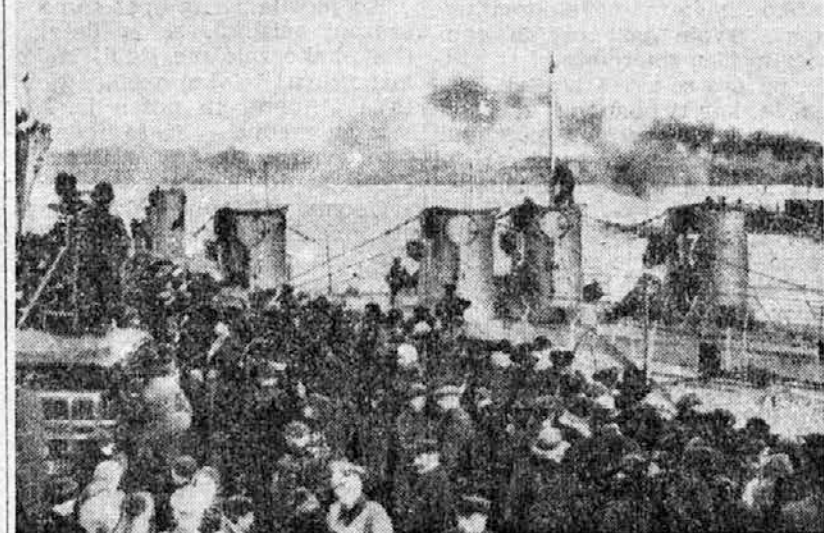
pravijo, ni nič novega. Italijani poročajo, da se vrše le manjše bitke in da zmagujejo; Abesinci trde isto o sebi. Makala je še zm- rom v italijanskih rokah. Rasa De- sto, poveljnika južne armade, ki je zakrivil katastrofo pri Dolu, je neguš odstavil. Baje so se Abesin- ci od poraza že opomogli in zade- lali nastale vrzeli z novimi četa- mi, tako da se jim ni treba bati morebitnega novega italijanskega napada.

Observer.

Venizelos.

dolgoletni voditelj grške politike, živi od lanske pomladne revolucije zunaj svoje domovine, čeprav ga je kralj Jurij II. pomilostil. Vzlic temu da je njegova stranka zmagala pri volitvah, je Venizelos izjavil, da se ne misli več ukvarjati s politiko.

Nemška oborožba na morju

V nemško pristanišče Swinemünde je ondan priplulo kar osem nemških podmornic. Za prebivalstvo je to bilo dogodek, ker po mirovnih pogodbah Nemci podmornic ne bi smeli imeti in jih do nedavnega tudi niso imeli.

Privatna detektivka

Po resničnih doživljajih napisala H.B.

4. nadaljevanje

Kmalu sem imela priložnost spoznati, kako važna utegne biti skrbno prejevanje kartoteka in kako dragoceni njeni podatki.

Neko jutro me je šef poklical k sebi. Pravkar je bil dobil naročilo od uglednega hotela nekega zdravilišča ob Vzhodnem morju. Že koj v začetku glavne sezone je neki gostji izginil iz njene sobe ves nakit. Tudi je moral biti iz vrst gostov in ker ni še nihče odpotoval, je bil pač še v hiši. Zato se je bilo bati novih tatvin, zato je pa hotelir tudi prosil naš detektivski urad za pomoč.

Preden se je šef lotil zadeve, si je dal poslati seznam vseh gostov tistega hotela. Seznam je prišel z letalske pošto.

»Oglejte si malo tole reč,« mi je rekel doktor, »morda boste katero izmed imen srečali tudi v kartoteki!«

Seznam je obsegal več kot sto imen in mnogo časa me je stalo, preden sem vsa pregledala. Nekatera izmed njih so bila res tudi v kartoteki, a to so bile izključno same ugledne osebnosti, ki so se njega dni obrnile do nas po pomoč. Med njimi je bil tudi neki madžarski baron. V kartoteki sem brala njegove osebne podatke (njihovo točnost so bili že prekontrolirali), nato sem pa zagledala tole pripombo:

»Živi baje od obresti svojega premoženja, mnogo potuje, obično v prvovrstni družbi in je neoporečen. Glej tudi št. 1567!«

Poisкала sem list s to številko in našla barona v seznamu ljudi, ki so bili v gosteh pri nekem berlinskem bankirju, ko se je zgodila neka predrzna tatvina. Po odhodu gostov je bankir opazil, da je bil nekdo v njegovi delovni sobi vlomil v pisalno mizo in jo izropal. Izginila mu je vsa gotovina in dragocena zbirka znamk. Tatu ni bilo moči drugod iskati kakor med gosti. Naš urad, ki je takrat skupaj s policijo vzel zadevo v roke, ni ničesar opravil, ker ni bilo prav nikakega oporišča. Tudi policijska preiskava ni spravila ničesar na dan.

Vzela sem oba lista kartoteka in šla z njima v šefovo pisarno.

»Koli or vemo,« je rekel doktor, ko je pregledal oba lista, »je bil ta baron že v drugo pričo velike tatvine. Možnost, da je bila njegova navzočnost le slučajna, pade torej za petdeset odstotkov. Spustil vas bom na tega barona; če ne pojde drugače, mu morate nastaviti past.«

Dobila sem potrebna navodila, priporočilo pismo za tamkajšnjega policijskega komisarja in lep znesek na roko, da si izpopolnim svojo toaletto, drugače se med elegantnimi gosti razkošnega hotela še pokazati ne bi mogla.

Že prihodnji dan sem se ustavila v onem hotelu kot dozveden goš. Ravnatelj hotela je seveda že vedel, da pridem. Drugače ni pa nihče niti slutil, po kaj sem prišla.

S hotelirjem sem imela daljši razgovor in mu pri tej priložnosti tudi namignila, da se sum obraca na madžarskega barona. Hotelir ni bil videti nič kaj začuden; očitno je že iz kuzva vedel, da se hotelški tatovi po navadi ne predstavljajo v plebejski zunanosti.

Za večerjo mi je dal pogrtniti v bližini baronove mizice. Njegov sedež mi je bil že poprej pokazal, tako da sem morala Madžara pri priti spoznati.

Ko sem stopila v dvorano, je baron že sedel za mizo. Bil je zastaven gospod gospodke zunanosti. Med večerjo je večkrat pogledal k meni, jaz sem se pa naredila, kakor da ne bi bila ničesar opazila.

Priznati moram, da še nisem vedela, kje naj primem. Tudi se mi je uspel zdel že vnaprej dvomljiv, ali bi, ker je bilo veliko vprašanje, tem je baron sploh kaj v zvezi s tatvino. Po doktorjevih navodilih sem imela biti za vabo; morda se bo tat — naj bo že baron ali kdo drugi — nanjo vjel.

V tem pogledu mi je bil šef spet izkazal veliko zaupanje: dal mi je na razpolago tri briljantne prstane, biserno ovratnico, uhane, zapestnice in zapestno uro iz platine.

»Ta nakit je vreden dobrih 15.000 mark,« mi je bil dejal. »Izposodil sem si ga pri nekem znanem dragotinarju in seveda odgovorjam zanj. Dobro pazite, drugače vam ga morda res še ukradejo.«

S tem nakitom sem imela po do-ločenem načrtu vjeti hotelskega tatu. Prvi večer sem se nakitila samo z zapestno uro in enim prstanom, ostale dragotnine sem pa dala shraniti v hotelsko blagajno.

Drugi dan predpoldne sem odšla na hotelsko peščino. Tudi baron je bil tam v družbi več kopalških znancev. Toda prvi dan nisem marala biti

preveč na soncu in zato popoldne nisem šla na peščino. Sedla sem rajši v kavarno in brala časnike.

Med čitanjem sem slučajno pogledala k oknu in tedaj sem za drobec sekunde uzrla moško postavo, ki je hlastno švignila mimo. Prvi mah sem hotela planiti ven in za tujem, ker se mi je zdelo, da sem v njem spoznala našega doktorja. Toda premislila sem se; dejala sem si da sem se prav gotovo zmotila, saj bi mi bil šef vendar povedal, če je mislil priti za menoj.

VIII

Moja prva polomija

Kakor mi je bil doktor naročil, sem si tisti večer nadela ves nakit. Pozno popoldne sem šla ponj v hotelsko pisarno in odšla z njim v svojo sobo. Preden sem jo zaklenila, sem spodaj pri vratih prilepila košček lepljivega obliža, tako da bi morala opaziti, če bi bil kdo med mojo odsotnostjo stopil v sobo. Nakit sem vzela v ročni torbici s seboj, tat je smel samo slutiti, da je v sobi, najti ga pa ni smel.

Zato sem mu pa nastavila drugo past, in sicer kovček s potnimi potrebščinami, kakršne hotelske podgane po navadi najprej preletaknejo. Toda v kovčegu ni bilo prav nič dragocenosti, temveč samo majhen peklenjski stroj. Če bi kdo mali kovček odklenil ali nasilno odprl in dvignil pokrov, bi mu obrizgalo obraz več krepkih curkov

Malo potem sta barona v hotelu aretirala dva kriminalna uradnika

rdečila, hkrati bi pa začel na ves glas zvoniti zvonec, skrit v majhni železni kaseti v kovčegu.

Zaklenila sem torej sobo in spravila ključ pri vratarju ter mi naročila, da ne sme sobarica prestopiti praga moje sobe, dokler se ne vrnem.

Nato sem šla na majhen sprehod po mestecu. Ko sem se vrnila, je baron že sedel v hotelski veži. Odhitela sem gledat pred svojo sobo in videla, da ni bil nihče v njej; lepljivi obliž je bil nedotaknjen. Skrbno sem se oblekla in si nadela nakit. Potem sem šla dol v obednico. Med večerjo se mi je zdelo, kakor da bi me baron pozorno opazoval.

Tisti večer se ni nič zgodilo, toliko več pa drugi dan.

Ko sem se pozno popoldne vrnila s peščine, sem hotela enako storiti kakor prejšnji dan. Šla sem po nakit v hotelsko pisarno, toda danes je baron že sedel v veži, ko sem stopila iz pisarne. Spoznala sem ga vzlic temu, da se je skrivaj za časopisom. Še enkrat sem ga hlastno ošinila od strani z očmi in tedaj sem nekaj opazila, kar mi je dalo misliti. Natanko v višini baronovih oči je bila namreč v časopisu luknja. Utegnila je biti slučajnostna, a prav tako je bilo možno, da me je hotel Madžar skozi to luknjo v časopisju skrivaj opazovati.

Ko sem prišla v svojo sobo, sem najprej odložila šatuljo z nakitom na mizo, da ga bom pozneje spravila v torbico in odšla z njim na sprehod po mestu. Še prej sem pa stopila v kopalnico poleg sobe, da si umijem roke. Vrata sem samo priprla.

Vzlic pljuskanju vode se mi je zdajci zazdelo, kakor da bi bila nekaj slišala iz sosednje sobe. Brž sem zaprla vodo in medtem ko sem jadrno hitela k vratom, sem si z brisačo olirala roke. Le že en korak in zunaj bi bila — tedaj je pa nekdo zalomil vrata.

»Kaj naj pa to pomeni?!« sem ogorčeno zavpila, meničda je sobarica zaprla vrata. Pritisnila sem na kljuko — vrata so bila od zunaj zaklenjena.

»Odprite!« sem zavpila in začela s pestmi razbijati po vratih. Šele zdaj sem se spomnila nakita in kri mi je oledenela v žilah. Pogledala sem skozi ključavnično luknjo, toda videla nisem ničesar.

Nekdo jo je moral na drugi strani zadeliti.

Obup me je obšel. Vpila sem in razbijala, toda kopalnica ni imela okna, temveč le majhen zaklopce za ventilacijo. Tako sem zdaj sedela zaklenjena kot »velika« detektivka, ki je hotela razkrinkati tatu — v sosednji sobi mi je pa medtem tat lahko neskrbno ropal zaupani mi nakit. Le zapestno uro sem rešila, ker sem jo imela na roki.

Petnajst tisoč mark! Gnev me je prevzel in zraven sram. Zaradi mojega prvega uspeha mi je bil zrasel greben, prevzela sem se in postala lahkomišelnost, gos neumna. Zdaj pa imam sramoto!

Nekaj časa sem še rohnela in razbijala, dokler nisem postala hripava. Potem sem se pa spustila na stol in v topem obupu strmela predse.

Eno uro, dve uri...

Naposled so se od zunaj zaslišali glasovi, potem bližajoči se koraki, nekdo je vtrklil ključ v ključavnico, vrata so se odprla in pred menoj je stal — moj šef!

Ko me je zagledal, se je začel doktor od srca smejeti, jaz bi se bila pa najraje pogreznila v zemljo.

„PLANINKA“ zdravilni čaj

napravljen je po starem in preizkušenem predpisu iz najboljših planinskih zdravilnih zelišč.

Gotovo je že mnogim znano, da se morajo človeškemu telesu zlasti spomladi potom naravnega zdravljenja dovajati takšne snovi, ki telo očistijo razpadkov in kri obnovijo.

Da opravite to kri osvežujoče in kri čistilno zdravljenje z najbolj zdravimi, najnaravnejšimi sredstvi, pijte kri osvežujoči in kri čistilni Planinka čaj Bahovec, ki je preizkušen za najuspešnejšega.

Mnogoletne izkušnje

namreč potrjujejo, da se Planinka čaj radi svoje sestave in radi zdravilnih snovi zelišč z uspehom lahko uporabi pri nastopnih boleznih: pri zaprtju, pri slabih prebavi, pri napenjanju telesa vsled črevesnih plinov, pri slabotnem delovanju črevesja, pri boleznih jeter in žolča ter pri žolčnem kamnu, pri hemoroidih, pri tolščici (prekomerni debelosti), pri raznih kožnih boleznih (tvorih, koprivastem opahu, izpuščajih, mozoljih, ogrelih itd.), pri poapnenju žil (arteriosklerozi).

Zahtevajte v apotekah izrecno Planinka čaj Bahovec za 20 Din po paketu, ki vsebuje samo tedaj pravi Planinka čaj, ako je paket zaprt in plombiran ter nosi naslov:

Lekarna Mr. Bahovec, Ljubljana

ki Vam brezplačno pošlje vzorec in poučno knjižico.

R. S. št. 2834, 14.212 od 23. I. 35, 10. VII. 34.

PLANINKA ČAJ

Anekdote

ANEKDATE O SHAWU

Bernard Shaw ne zna nobenega tujega jezika, najmanj pa italijanščino. Nekega dne se je pa vendar prav moško odrezal pred natakarkem milanske postajne restavracije. Shawova družba je jedla in pila, ko je nepričakovano naznanil vratar, da vlak odhaja. Seveda se je vsem Shawovim prijateljem in prijateljicam hudo mudilo, zato so drug drugega prepili klicaje plačilnega. Natakark še pisniti ni znal angleški, zato je bil seveda v veliki zadregi, saj ni vedel, kdo prav za prav želi plačati: ali vsak zase, ali eden za vse.

Tedaj se je Shaw domislil nekega mesta iz »Hugenotov«, ki ga je v muzikalični očetovi hiši na Irskem prav pogosto slišal. Lahko si mislimo, kakšen smeh je nastal, ko je z mogočnim glasom zadeklamiral:

»Ognuno per se, per tutti il ciel.« (Vsak zase, Bog pa za vse!)

Neki znameniti življenjepisec je nekoč vprašal Shawa, kje in kdaj je imel najimenitnejši govor.

»Hm, rekel bi, da je bil najimenitnejši oni, ki sem ga imel nekoč v hudem naliču v Hyde-Parku; poldrugo uro je trajal. Emini poslušalci so bili stražniki, ki jih je policija poslala, da bi me stražili in red delali — Ir tajičnik družstva, ki me je naprosilo za predavanje.«

Davkarja je poslala Shawu tištinovino za prijavo dohodnine. Shaw je vestno izpolnil vse razpredelnice. V stolpcu: »Kdo je še soudeležen pri dobičku?« je pa zapisal: »Davkarja.«

NAŠ BLIŽNJI

Francoski romanopisec Honoré de Balzac (1799—1850) je nekoč zalotil svojega služabnika na laži. Poučil ga je:

»Laž je najgrša izmed vseh pregreh. Zaprni si, svojega bližnjega ne sme mo nikdar nalagati!«

»Zakaj pa potem gospod vselej, kadar pride sodni izterjevalec, sporoči, da ga ni doma?« je vprašal služabnik.

»Sodni izterjevalec niso naši bližnji,« je odgovoril Balzac.

SENECA IN LAVOISIER

(Dva moža, ki sta tragično končali svoje življenje.)

Razmeroma malo je velikih mož, ki bi bili svoje življenje tragično končali. Po večini so umrli naravne smrti, zaradi bolezni ali od starosti. Zalostna je pa smrt znamenitega rimskega pesnika in modrijana Seneca.

Znano je, da je cesar Neron obsedel Seneca na smrt, ker je bil zapleten v neko zaroto proti njemu. Dovolil mu je pa, da sme sam izvršiti smrtno sodbo nad seboj. Tedaj je šel Seneca v svojo palačo in si je prerezal žile na levi roki. Toda kri je le počasi odtekala in smrti ni hotelo biti od nje. Tedaj je Seneca popil čaštrupa, a tudi to ni zaleglo. Jel j vdihavati strupene pare in šele to mu je prineslo smrt.

Drugi primer tragične smrti je francoski učenjak, genialni kemik Lavoisier; končal je svoje življenje po giljotini. Revolucionarno sodišče v Parizu ga je obsodilo na smrt. Lavoisier je prosil, naj njegovo kazen preloži za nekaj tednov, ker maza končati neki velik, za vse človeštvo važen poizkus.

Sodišče ga je pa zavrnilo: »Revolucija niso potrebni ne učenjaki ne njihovi izumi.«

IX

Moja prijateljica — izsiljevalka

S kriminalnimi zadevami prav za prav nisem in eli dostikrat opravka. Največkrat so nas prosili za kakšno poizvedbo. Starši deklet, ki bi bili radi kaj več izvedeli o njihovih snubcih, bodoči zetje, ki so se zanimali za gnojne razmere svojih izvoljenk, in mnogo drugih se je obračalo do nas za vse mogoče informacije. Potlej so prihajali ljubosumni in nezaupljivi, ki bi bili najraje videli, da bi njihove zakonske druge, ljubimce in ljubimke neprestano nadzirali. Nekateri detektivske pisarne se ukvarjajo tudi z dobavo ločitvenih vzrokov, ali jih pa celo same ustvarjajo. Za take reči pa naš doktor ni bil; vsako takšno naročilo je gladko odklonil.

(Dalje prihodnjič.)

